

ikke har fantasi til forestille os, opad eller nedad, der kan være udbud og efterspørgsel, nye fund af olie osv. – så synes jeg, pejlemærker er meget rigtigere, fordi man kan justere dem hen ad vejen.

Hvis vi bliver enige om vores energipolitik 2025, hvad jeg ligesom hr. Martin Lidegaard forventer, så er det da naturligt, at vi siger til hinanden: Vi har nogle pejlemærker, dem er vi enige om. Men det er da også rigtigt, at vi hvert andet eller tredje eller fjerde år, eller hvornår nogle ønsker det, fordi der sker noget nyt, tager dette op til revision og spørger, om det stadig væk er de aktuelle pejlemærker.

Kl. 12.20

Derfor synes jeg, det er en lidt unødvendig strid om ord, for jeg hører faktisk ikke, at vi er uenige. Jeg tror ikke engang, man selv blandt de største virksomheder kan finde nogle, som siger, hvordan energipolitikken skal være i 2050. Det har hr. Martin Lidegaard spillet ud med i Det Radikale Venstres udspil. Jeg synes, 2025 er så langt væk, at jeg ikke nøjagtigt kan sige, hvad målsætningen skal være.

Men jeg vil gerne være med til at sætte nogle pejlemærker, præcis som Socialdemokratiet sagde, og så lad os da justere dem, når vi har behov eller hvert andet, tredje eller fjerde år, alt efter hvad vi nu bliver enige om i aftalen vi skal gøre. Målsætninger, hvor man binder sig så fast, synes jeg ikke giver det nødvendige skær af seriositet – og det siger jeg ikke for at forklejne, hvad nogle mener, det må man jo selv om. Jeg synes bare, at når vi skal se noget i et så langt et perspektiv, er det altså vigtigt, at vi giver os selv den fleksibilitet, som jeg synes, pejlemærker giver.

Der kunne sikkert være en eller anden vis mand, som så ville kalde det fleksible målsætninger, det kan da godt ske, men jeg tror, at hvis vi er enige om at justere, så finder vi nok ud af, at der skal justeres, hvis der er behov, eller når nogle ønsker det og finder det rigtigt. Så jeg tror godt, vi kan blive enige om at løse denne ordstrid.

Så har mange været så venlige at rose os, fordi regeringen er kommet med et udspil indeholdende omkring 200 mio. kr. Nogle har også sagt, at det er alt for lidt – det er klart, sådan er det jo – men jeg vil gerne understrege, at jeg anser beløbet for at være betydeligt større. Der må være så mange interessenter, som må være med i det her, at jeg sagtens kunne forestille mig, at de 200 mio. kr. blev til 400 mio. kr.

Jeg sagde ikke, at DONG sagde det i går, men DONG's pressemeddelelse, som blev sendt ud som anerkendelse af det her, udtrykte jo en meget venlig imødekommenhed, med hensyn til at man ser det her som en stor nødvendighed.

Lad mit slutte der og gå over til de enkelte ordførere, hvor jeg synes, indlæggene var gode. Jeg tillader mig at springe regeringspartiernes ordførere over, fordi vi heldigvis har samme opfattelse – det er jo meget praktisk – af tingene, og vi er fuldstændig enige i regeringen om den politik.

Til hr. Kim Mortensen vil jeg godt sige tillykke med ordførerskabet endnu en gang. Hr. Kim Mortensen nævner glæden over, at en bred aftale kan fortsættes, og det synes jeg også er godt. Hr. Kim Mortensen kom ikke til at sige det, men var indirekte ved at anerkende, at de temamøder, vi har haft, har været meget gavnlige. Så har vi igen den strid om målsætninger eller pejlemærker, hvor jeg noterer mig det socialdemokratiske ordvalg, pejlemærker. Hr. Kim Mortensen udtrykte også glæde over, at der nu blev fundet penge til anden generation af biobrændstoffer.

Jeg ville sådan ønske, at nogle fra pressen overværede det her, for den positive indstilling, hr. Kim Mortensen kom frem med, er altså ikke den, jeg finder i pressen i dag, når jeg ser, hvad der står både i Politiken og i Jyllands-Posten. Men det er måske en del af det politiske liv.

Så er der fru Tina Petersen, som bakkede flot op. Jeg kan ikke se, at fru Tina Petersen er her. Hun sagde, at det var godt, at hun havde skubbet til regeringen, og at vi havde reageret lidt for langsomt. Men jeg er i hvert fald glad for, at sæbekassebilen nu er ved at få fart på.

Derfor vender jeg mig til hr. Martin Lidegaard, som jo er et meget radikalt menneske, kan man vel godt sige. Hvis De Radikale engang skulle udpege sådan en rollemodel, så skulle det være hr. Martin Lidegaard. Det mener jeg virkelig, og det mener jeg helt ærligt. Der er ikke nogen her i Folketinget, bortset fra Dansk Folkeparti, som jeg har indgået så mange forlig med både på energi- og transportpolitikken som hr. Martin Lidegaard. Samtidig er der ikke nogen, der kritiserer mig så meget, som hr. Martin Lidegaard. Det er sådan en forunderlig situation at være i.

Men det er måske netop udtryk for den radikale verden, og der kan jeg jo ikke blande mig i, hvordan man ser verden. Men jeg er i hvert fald meget glad for, at hr. Martin Lidegaard roste vo-